

derfor naturligt, at man, hvad der ogsaa er udtaalt af en anden æret Taler idag, søger at gribe de Garantier, der kunne være for disse Afgjørelser Belovethehed. Det er forekommet mig, at man maaske vilde prægive den Paagjældende altfor meget, dersom de to ikke retskyndige Medlemmer af Domstolen skulde være istand til at paalægge ham dette i Tilfælde, hvor det retskyndige Medlem var uenig deri og mente, at der ikke var tilstrækkelig Grund dertil. Det tror jeg heller ikke gaar an, jeg tror, at man derved vilde unddrage den Paagjældende en meget væsentlig Garanti. — Hvad § 19 angaar, da er den jo ikke nogen Bestemmelse af nogen særdeles stor Vigtighed, men det maa jo siges om den, at den staar i en vis naturlig Samklang med §§ 16 og 17. — Forfaauidt den ærede Folketingsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds spurgt mig, hvorvidt jeg antog, at der passende i dette Lovforslag kunde optages en Bestemmelse om den Pligt, der skulde paalægges et Skib, som paaseilede et andet, til at blive tilstede og yde Bistand, skal jeg dertil bemærke, at jeg tror ikke, at en saadan Bestemmelse egentlig ret kan passe ind i nærværende Lovforslag, som jo væsentlig kun er et processuelt Lovforslag. Og for sig bestræber jeg ikke Rigtigheden og Omstændigheden af at have en Lovbestemmelse i denne Retning, idet jeg vil erkjende, at den bestaaende Lovgivning maaske ikke frembyder tilstrækkeligt Bærn i saa Henseende, men ganske uden Bærn er man jo imidlertid ikke, thi vi maa jo erindre, at vi angaaende Mennesseliv have en Bestemmelse i Straffeloven, som fastsætter Straf for den, der undlader at komme Andre, som ere i Livsfare, tilhjælp. Straffelovens § 199 siger jo, at naar Nogen undlader at komme den, der er stædet i Livsfare, tilhjælp, naar det var ham muligt uden Fare for sit eget Liv eller Helbred, straffes han, hvis den Anden omkommer, med Fængsel eller Bøder. Ganske uden Bærn er man altsaa ikke. Der vil i saadanne Tilfælde, navnlig naar Nogen omkommer, kunne være Tale om at drage det paagjældende Skib til Ansvar efter denne Bestemmelse i Straffeloven. I Almindelighed ville jo nemlig Forholdene blive saaledes, at Hjælpen kunde bringes, uden at Nogen udsatte sig selv for Tab af Liv eller Helbred. Det maa vel mærkes, at den Slags Ting, som det ærede Medlem omtalte, som at Skipperen kunde være bange for at blive afstediget af Rhederen, ikke kan komme i Betragtning herved, det er kun Faren for eget Liv eller Helbred, som efter Straffeloven kan undskyldes, at man ikke strider til noget Redningsforsøg. Jeg erkjender imidlertid, at denne Bestemmelse er i flere Henseender mangelfuld, for det Første fordi den absolut fordrer, at Nogen skal være omkommen, ellers er der ikke nogen Gjæmmel til Anvendelse af Straf, og dernæst fordi der vel ogsaa nok kunde være Anledning til at paalægge at yde Hjælp til Bjerg-

ningen af de Værdier, som der kan være Tale om, selv om der ikke synes at være Spørgsmaal om Tab af Mennesseliv. Jeg vil derfor kun sige, at ihvorvel en saadan Bestemmelse vistnok er for sig er rigtig, tror jeg snarere, at der maatte finde sin Plads i en Splov eller en Søpolitilov, om jeg maa udtrykke mig saaledes, end i en Lov, der væsentlig er en Processlov. — Jeg skal endelig endnu kun bemærke, at jeg ikke kan være enig med den ærede Folketingsmand for Bræsto Amts 3die Valgkreds (Beth) deri, at det vilde være letgjort ved denne Lov at indføre en mundtlig Procedure i Sager af denne Art. Jeg tror, at dersom man vilde stille sig et saa vidtgaende Formaal, vilde det let kunne have tilspilge, at denne Sag i det Hele taget ikke kom nogen Begne. Det forekommer mig, at Spørgsmaalet om Procedurens Mundtlighed maa staa og falde med hele det store Spørgsmaal i saa Henseende, og at der ikke kan være Anledning til i denne lille Lov at ville gjøre en saa vidtgaende Forandring i de almindelige Processregler. Den Omstændighed, at der er Lægmand med i Domstolen, tror jeg ikke med nogen Nødvendighed medfører, at Proceduren skal være mundtlig. Der er ikke Noget iveness for, og Erfaringen fra den forrige Soret her i Kjøbenhavn har da ogsaa tilfulde godtgjort det, at disse søyndige Bisiddere meget vel kunne arbejde med, uagtet Proceduren foregaar i de almindelige Former. Ved Kjøbenhavns forrige Soret var nemlig Proceduren den samme som ellers, og jeg har aldrig hørt Noget om, at det skulde have givet nogen særlig Vanfærlighed for de søyndige Bisiddere med Hensyn til at danne sig en Mening om Sagen, at der procederedes skriftlig. I ikke saa Tilfælde af den Natur, som vi her have med at gjøre, vil det overhovedet vise sig at være lettest at danne sig en Mening om det Hele, naar det foreligger skriftlig; men ialtsald forekommer det mig, at en Lov af denne Bessaffenhed vil ikke være Stædet til at forsøge paa delvis at indføre mundtlig Procedure i Soretsfager; det vilde nemlig endogsaa kun blive delvis, at Indførelsen skete, og jeg tror derfor, at det, forudsat, at man ønsker at fremme denne Lov og virkelig bringe denne Sag igjennem, vil være det Rigtigste, at man holder sig paa det Standpunkt, at Proceduren bliver den, der ellers til enhver Tid er den gjældende. Tilbels sammenhengende hermed er ogsaa det, at jeg ikke finder, at der er Grund til at gjøre Sø- og Handelsretten til en Appelinstant for hele Landet. Det vilde være saameget mindre i sin Orden, som det er uforudseeligt, om den da vilde kunne overkomme Arbeidet, om man ikke derved vilde berede den en Tilvægt til dens Forretningsmasse, som paa ingen Maade kunde være ønskelig, især naar det erindres, at det er et borgerligt onus i Kjøbenhavn at være Medlem af Sø- og Handelsretten, et onus, man vel kan paalægge disse Mænd, saa-